

Het Raam

Negen korte verhalen

Liesbeth te Boekhorst

Het Raam

Eerder verschenen van deze auteur:

2017 *Bedrog*

isbn 978 90 826 253 18 (e-book)

<https://www.cdpublishers.nl/>

© 2018 L. te Boekhorst

Omslagontwerp: L. te Boekhorst

Foto omslag: L. te Boekhorst

Opmaak omslag en binnenwerk: Click Design, Zutphen

isbn 978 90 826 253 63 (e-book)

nur 330

www.cdpublishers.nl

www.ltbt.nl

www.clickdesign.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het Raam

Negen korte verhalen

Liesbeth te Boekhorst

CD publishers

Inhoud

1 Lisa	6
2 Chantelle	14
3 Louise	28
4 Anne	38
5 Dionne	52
6 Ria	63
7 Angela	76
8 Sally	85
9 Jolanda	93

Lisa

Lisa deed het geruite gordijn opzij en wierp een kritische blik door het raam. Hm, uitzicht op de straat die voor het hotel liep. Gelukkig was het een doodlopende straat. Het hotel waar ze in een opwelling een kamer had geboekt stond aan het einde ervan, en vanaf het hotel leidde de straat naar een vrij drukke weg met doorgaand verkeer. Als ze haar nek een beetje naar links draaide, kon ze nog net tussen twee gebouwen een stukje van de zee zien. Ze had veel liever een kamer met volledig uitzicht op zee gehad, maar ja, ze had gisteren bedacht dat ze een paar dagen weg wilde, naar zee, naar de zon het liefst. Haar portemonnee had het niet toegelaten naar het buitenland te gaan, waar ze zeker van warmte en zonlicht zou zijn. Nu was het maar afwachten wat voor weer ze zou krijgen, al waren de vooruitzichten wel positief.

Na een reeks vervelende gebeurtenissen vond Lisa dat ze wel een verzetje verdiend had. Alle ellende was vijf maanden geleden begonnen toen ze te horen had gekregen dat er bezuinigd moest worden op haar werk. De ironie was dat ze bij een uitzendbureau werkte, niet voor, maar in dienst van. Ze werkte er al bijna drie jaar als secretaresse van een van de financiële managers, en

aangezien er gesnoeid zou worden in de overhead stonden de banen van de secretaresses ook op de tocht. In de hele aanloop naar de reorganisatie had niemand erbij stilgestaan dat wanneer je afscheid ging nemen van een aantal managers, je een aantal secretaresses overhield die niemand meer hadden om te ondersteunen. Na wat paniek-overleggen was gebleken dat er minimaal drie secretaresses boventallig zouden worden, misschien zelfs wel vier. Lisa was meteen ongerust geweest over haar positie bij het uitzendbureau. Bert, de manager voor wie ze werkte, was nou niet bepaald een man met kunde en visie. Lisa had snel genoeg in de gaten gehad dat Bert het liefst zo min mogelijk uitvoerde, en daar tot dat moment aan toe mee was weggekomen. Het kon bijna niet anders dan dat hij zou moeten vertrekken. En zij dan ook. Na nog zo'n maand in het ongewisse te zijn gehouden kwam het verlossende gesprek met HRM: zij was een van de vier secretaresses die, helaas, haar functie opgeheven zag. Dus dat was dat.

Je zou denken dat wanneer je bij een uitzendbureau werkt je ook zo weer ander werk vindt als je daar ontslag krijgt. Niks was minder waar. Integendeel zelfs, voor Lisa was het juist een nadeel gebleken. Ze was erachter gekomen dat de drie andere secretaresses die boventallig zouden worden, goede contacten hadden met de recruiters. En alhoewel het natuurlijk niet mocht, werden bepaalde vacatures rechtstreeks naar hen doorgespeeld voordat ze openbaar werden gemaakt. Die drie meiden

hadden binnen no-time een andere leuke baan gevonden. Op de een of andere manier was Lisa buiten de boot gevallen. Ze had zelf al wel veel moeite gedaan iets anders te vinden. Zo had ze zich aangemeld bij werk.nl, haar netwerk op LinkedIn ingeschakeld, advertenties op internet afgespeurd, en zich in laten schrijven bij andere uitzendbureaus. Maar ze had het gevoel dat iedereen het een beetje raar vond dat ze geen werk kon vinden, terwijl ze zo dicht bij het vuur had gezeten.

De spanningen die de onzekerheid over haar baan en de nasleep van haar ontslag met zich mee hadden gebracht, hadden haar relatie met Martijn flink onder druk gezet. Ze kenden elkaar ruim een jaar, en waren net twee maanden voor het gedoe op haar werk was begonnen gaan samenwonen. Het was al snel gebleken dat Martijn, alhoewel hij een leuke en gezellige jongen was, weinig inlevingsvermogen had en totaal geen medeleven toonde toen Lisa haar zorgen en ongerustheid met hem wilde delen. Dat had geleid tot verwijten over en weer, die weer hadden geleid tot stevige ruzies. Tot overmaat van ramp was haar hond Bobby, die ze bij haar ouders had gelaten, plotseling doodgegaan. Dat was de druppel geweest. Lisa had het idee dat ze totaal niet met haar gevoelens bij Martijn terecht kon, en na een laatste knallende ruzie had hij haar buiten de deur gezet. Gelukkig kon ze wel weer terug naar haar ouderlijk huis, en dat scheelde ook wel met haar uitgaven, maar ideaal was de situatie niet.

Gisteren was het haar allemaal wat te veel geworden. Na een paar maanden met Martijn te hebben samengewoond, waar ze toch min of meer haar eigen gang had kunnen gaan, moest ze wennen aan de aanwezigheid van haar ouders. Twee schatten van mensen, maar zo overbezorgd dat ze het er benauwd van kreeg. Ze had het gevoel dat ze zich steeds te verantwoorden had: wat ze deed, waar ze heenging, en met wie... En altijd maar die vragen hoe ze zich voelde, of ze die vacature in de krant had gezien... Lisa dacht dat het wel even goed zou zijn om afstand te nemen van haar ouders, voordat ze ook met hen ruzie zou krijgen, want dat was wel het laatste wat ze wilde. Na een zoektocht op internet had ze deze kamer in een klein hotelletje aan de kust gevonden. Het hotel zag er, om het zachtjes uit te drukken, interessant uit. Bij binnenkomst was gelijk de grote verscheidenheid aan voorwerpen opgevallen. In de kleine receptieruimte stonden een aquarium, twee ouderwetse rieten strandfauteuils, een klein tafeltje met daarop een plant in een pot – waarschijnlijk allebei van plastic, een lage tafel met diverse uitgewaaierde tijdschriften, een klein schrijfbureautje, en een waterton met daarop een grote vaas met droogbloemen. Aan de muur hingen een groot schilderij met een primitieve schildering van een zeegezicht, een scheepsroer en een aantal trossen en scheepslichten. Ook was er een opgezette albatros tegen de muur gespijkerd, en op de grond zag Lisa nog een opgezette vos en een paar kleinere beesten die ze zo snel niet herkende. En of het nog niet voldoende duide-

lijk was dat je hier dicht bij zee zat, lag er een boei in een hoek, en waren er her en der groepjes schelpen te zien. Vreemd genoeg deed het niet overdadig aan. De man achter de balie leek vriendelijk. Hij had een door de zon verweerd gezicht met twinkelogen. De stereotYPE kleine ronde baard, die zo hoorde bij een scheepskapitein (dat was volgens haar de schuld van de Iglo-reclames) ontbrak niet, maar ze vond het jammer dat hij geen blauwwit-gestreept shirt droeg en een zwarte kapiteinspet ophad. Dan was het plaatje helemaal compleet geweest. Hij had haar gegevens gecontroleerd en haar het sleutelpasje van de kamer en een plattegrond van de stad gegeven. Haar kamer was op de eerste verdieping, en toen ze naar de trap liep, zag ze een glimp van wat waarschijnlijk het eetgedeelte was: een vrolijk geel gekleurde ruimte met verschillende tafeltjes met twee of vier blauwe of groene stoelen.

Haar kamer was klein. Dat was te verwachten van een eenpersoonskamer. Nadat ze met haar sleutelpasje de zware deur had open gekregen en haar handbagagekoffer op wieltjes naar binnen had getrokken, stond ze met vijf passen al voor het raam. De kamer had een omgekeerde L-vorm, en het bed stond aan de linkerkant tegen de muur. Naast het raam, boven het voeteneinde van het bed, hing een flatscreen-tv. Aan de rechterkant was een plank waarop een waterkoker stond, en een dienblad met een kop-en-schotel, een lepeltje, wat thee-, koffie- en suikerzakjes, en twee cupjes met melk. Daarboven hing een grote spiegel,

zodat de kamer optisch wat groter leek. Links naast de deur was een kleine badkamer.

Ze plaatste haar koffer op het bed, ritste hem open en begon met het uitpakken. De strandtas waar het strandlaken al inzat haalde ze het eerst eruit, en zette deze op de grond. Haar bikini en strandjurkje volgden; die zou ze zo aantrekken. Ondergoed en een paar kledingstukken verdwenen meteen in de kledingkast, samen met de twee paar schoenen die ze had meegenomen. Ze bracht de toiletas naar de badkamer en zette hem op het planchet. Het had geen zin om hem verder uit te pakken, er was gewoon geen ruimte om haar spullen neer te zetten. Ze moest zich er maar mee redden. Terug in de kamer zette ze de koffer onderin de kledingkast en pakte ze haar strandtas verder in. Een klein tasje met haar portemonnee, een kam, een spiegeltje, lippenstift en zonnebrandcrème. Een boek. Een zak dropjes. Bij het strand zou ze een broodje gaan eten, en ze kon er waarschijnlijk ook wel een fles water kopen. Haar zonnebril zou ze alvast op haar hoofd zetten voordat ze naar buiten ging. Ze liep naar de badkamer om zich om te kleden.

Voordat ze wegging stond Lisa nog even voor het raam. Opeens, ondanks dat het warm genoeg was, rilde ze. Ze realiseerde zich dat ze er helemaal alleen voorstond. Misschien wel voor de rest van haar leven. Ze sloot haar ogen, leunde even met haar voorhoofd tegen het raam en haalde diep adem. Kom op, zei ze tegen zichzelf, stel

je niet zo aan. Ga naar buiten, geniet van het zonnetje. Morgen ziet de wereld er vast weer anders uit. Je moet er toch zelf iets van maken. Lisa bleef nog een poosje met gesloten ogen staan, ze voelde zich een beetje duizelig en wilde wachten totdat die duizeligheid was weggetrokken. Plotseling hoorde ze een auto gierend remmen, direct gevolgd door een misselijkmakende doffe klap. Geschrokken opende ze haar ogen en zag op de T-splitsing aan het eind van de straat een auto waarvan beide voorportieren open stonden, en mensen die naar de voorkant van de auto renden. Lisa kon vanaf waar ze stond geen slachtoffer zien liggen, maar ze zag wel hoe een groene appel langzaam van de auto over straat rolde. Ze keek naar het dienblad met de thee- en koffiefaciliteiten. Daarop lag ook een groene appel, en in een opwelling pakte ze die op en legde hem boven op haar strandhanddoek in haar tas. Die appel kon ze mooi straks op het strand opeten. Ze wilde niet verder kijken naar het ongeluk, ze voelde zich al ellendig genoeg. Lisa liep in drie passen naar de kleine badkamer om nog even naar de wc te gaan voordat ze op pad ging. Nadat ze haar handen had gewassen wierp ze een snelle blik in haar strandtas of alles wat ze nodig had erin zat, pakte haar mobiel, deed de oortjes van haar headset in en koos een nummer uit haar muzieklIJst. Ze was klaar om naar het strand te gaan, te genieten van de rest van de dag en de komende twee dagen dat ze hier was, om dan weer met frisse moed alle tegenslagen het hoofd te bieden. Op de trap naar beneden keek ze in de spiegel die halverwege aan de muur hing. Ze zag er